

Jaume Corominas Blanch, de Figueres, comparteix despatx amb el seu germà Martí, enginyer, i junts donen resposta a temes urbanístics que els plantegen des dels ajuntaments empordanesos.

"Qui va iniciar l'estudi va ser en Martí, i es va adonar que en molts aspectes de la seva feina hi podia intervenir jo com a tècnic", explica. I segueix comentant-nos quin tipus de feina fan pels ajuntaments de la comarca: **"Els municipis treuen concursos, d'idees o purs, per projectar determinats temes que no encarreguen als seus serveis tècnics. Ens trobem normalment amb obres una mica singulars, carrers importants, places o llocs que volen definir amb una estructura especial"**. Demanem al nostre arquitecte que que ens aclareixi quina diferència hi ha entre els dos tipus de concurs: **"El d'idees consisteix a presentar un projecte a l'Administració, que escull el que li sembla millor. En el concurs pur el que es fa és presentar un currículum i un pressupost, i en funció d'això s'assigna el projecte"**.

En Jaume i en Martí han de tenir molt clares determinades qüestions a l'hora d'iniciar una obra d'aquest tipus: **"El primer que fem és analitzar els problemes del lloc, l'espai i les necessitats d'aquella zona. Evidentment sempre hi ha un tema d'instal·lacions i de serveis que no podem defugir, com són el clavegueram i l'enllumenat públic, per exemple"**. I segueix: **"El següent pas és estudiar què vol fer l'ajuntament d'aquell espai, si el vol més verd o més dur, a qui vol dedicar-lo, etc. Coneixent en major o menor grau tots aquests detalls, comença la nostra feina de disseny"**.

Treballar per a un poble o per a una ciutat omple de satisfacció en Jaume, i així ho expressa: **"És una feina que m'agrada molt, però que també comporta una responsabilitat més gran que treballar per a un client particular. Quan treballes per a l'Administració, el client no és ben definit, i has d'intentar imaginar, esbrinar, saber d'alguna forma què és el que convé a aquell barri o a aquell carrer. Això és el més difícil i el que t'amoïna més. No puc deixar de pensar que seran els veïns els que hauran de trepitjar cada dia allò que jo hauré construït davant de casa seva, i que per tant els ho he de fer bé"**.

Segurament els veïns tenen molt a dir en aquests projectes que els afecten directament, i el nostre arquitecte ho té molt clar. És per aquesta raó que els escolta: **"Sembla estrany, però quan hi ha un projecte d'aquest tipus sempre n'estan assabentats, i quan vas a fer les proves de topografia ja hi ha veïns voltant per allà. El que fem és anar captant tanta informació com podem sobre la vida al barri. Sempre hi ajuda molt"**. I ens posa un exemple fruit de la seva experiència: **"Recordo que vam fer una plaça amb un espai dedicat al joc de petanca, i no perquè nosaltres en tinguéssim la idea d'entrada, sinó perquè els veïns ens van comentar que hi havia un grup de gent que hi jugava cada diumenge"**. Això porta en Jaume a una realitat que intenta no oblidar: **"Els tècnics a vegades podem ser un xic perillosos. Ens capfiquem amb el tema del disseny, i potser tenim les nostres raons per fer-ho, però aquell espai no només s'haurà de mirar, sinó també d'usar, i cal trobar un equilibri"**.

En Jaume ens ha parlat de la construcció de places i volem conèixer la seva opinió sobre la polèmica que fa uns anys que és present a la societat: **"Crec que s'ha de ser racional, hi ha llocs on convé sòl dur i altres on cal sòl tou. Si en una plaça s'han de fer concerts, no la podem fer tova perquè pot representar molta pols i fangueig en cas de pluja. Si es tracta d'una plaça de barri perquè els avis passegin i els nens juguin, aleshores probablement el més encertat serà que hi hagi zones verdes, bancs i arbres que facin ombra"**.

Figueres és una ciutat situada en un enclau que podríem considerar estratègic, entre la costa i la plana, i molt a prop de la frontera: **"Això és cert, però penso que no ha fet el salt que hauria d'haver fet. No hi ha hagut un creixement en els últims quinze anys, han crescut els pobles dels voltants i en canvi la ciutat ha perdut habitants. No sé quines poden ser les raons que han portat a aquesta situació, però crec que s'hauria de començar a plantejar com superar-la"**. La feina que fa en Jaume conjuntament amb el seu germà és aquesta, però també treballa pel seu compte en la construcció d'habitatges: **"Bàsicament faig cases unifamiliars, el que s'anomena la casa a mida. Gaudeixo molt d'aquests projectes, sobretot si pots treballar amb un client obert al diàleg"**. Ens agradaria conèixer una mica la metodologia de treball del nostre protagonista, i continua: **"No hi ha res pitjor que el full blanc, perquè no saps on agafar-te. Prefereixo haver parlat molt amb el client i que aquest m'hagi donat uns paràmetres ajustats, que m'hagi acotat una mica el terreny amb les seves propostes, és de la manera com surten millor les coses"**. Pel que fa a com sorgeixen les idees, no ho acaba de tenir del tot clar: **"No sé d'on es generen, el que és segur és que tot el que has vist, el que has après i el que tens al costat t'influeix. Jo penso que surten d'una base de treball, de dibuixar i estripar papers fins que hi ha alguna cosa que encaixa"**.

En Jaume treballa fonamentalment a l'Alt Empordà, tot i que comença a obrir-se a la resta de poblacions gironines. No obstant això, la comarca presenta una divisió molt clara que influeix en gran mesura a l'arquitectura de la zona: **"La carretera nacional és una línia que separa la plana de la costa, i no només això, sinó també dues maneres de viure. A l'interior, treballo sobretot en la restauració de masies que encara és un tema a l'alça, tot i que ja no hi ha adormits com abans, ara la gent sap perfectament què pot demanar d'una casa com aquesta"**. I segueix: **"A la costa, el tipus d'habitatge que m'encarreguen és diferent. És curiós com encara es demanen cases amb aquelles torretes que surten, que en un primer moment eren un bon disseny però que ja comencen a proliferar en excés. De totes maneres, un ha de ser professional i si el client demana allò, se li ha de donar resposta"**.

En Jaume Corominas Blanch no es considera un artista, perquè **"l'artista només treballa per a ell"**, i aquesta no és la seva idea de l'arquitectura. Li agrada que al cap dels anys els clients el recordin com a un amic. Escoltant-lo, ens hem convençut que, d'amics, en Jaume en té molts.

“No sé on es generen les idees, el que és segur és que tot el que has vist i après t’influeix. Surten d’una base de treball, de dibuixar i estripar papers fins que hi ha alguna cosa que encaixa”

Jaume Corominas - Figueres (Alt Empordà)